

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۱/۰۳/۰۴

رنگل اریوبزی

د خدای د مخلوق په خدمت کی د فخر افغان ژوندون

او د خدایی خدمتگارو بی تاوه پا خون

اوومه او وروستی برخه

په پښتنو کی دتشد داو د هند په نیمه وچه کی،
د انگریزی بنکیلاک ضد مبارزه کی لاسته راوړنی:

د دی لیکنی په تیرو برخو کی مو ولیدل چی د بیتاوه پاخون کرنلاری پاچاخان او خدایی خدمتگارو ته داامکان په لاس ورکړ چی د خپلواکی له پاره دمبارزی تر څنگ په اقتصادی، ټولنیزو او کلتوری بدلونونو هم لاس پوری کړی، پښتانه پوه او سره یو کړی، دمبارزینو لیکي په پوهو او انقلابی سر تیرو دکی کړی اد تاو تریخوالی او بدو رواجونو جرری وباسی. دبیتاوه پاخون په بهیر کی تعلیمی نظام جوړ شو، دښخو پر مخ په ټولنیزوچارو کی دگډون لاری خلاصی شوی، د جونو له پاره بنونخی ته دتگ لار پرانستل شوه، دبیتو ژبه له مرگه وژغورل شوه او دپرمختگ په لور وخوځیده او په اقتصادی ژوند کی هم نوی لاری پرانستل شوی .

دا لاسته راوړنی دجنگ او تشد د په لار ناشونی وی، ځکه چی په جنگ او تشد دکی نه یوازی وران کارونه نه جوړیږی بلکی جوړ کارونه هم وړانیری او تر ټولو بده لا دا چی دیر انسانان وژل کیږی، کینه او نفرت زیاتیږی، خو لنډه داچی تشد داورغونه په هیڅ صورت نه سره جوړیږی. په دی برخه کی د دوو پوښتنو په ځواب پسی گرځو:

۱- آیا پاچاخان او خدایی خدمتگارو په پښتنو کی د دښمنی، انتقام، تریبگنی او بی اتفاقی جرری وایستلی او په دوی کی بی دیوالی، وروری او مینی احساس راژوندی او دسوله ایز ژوند سره بی ملگری کرل یانی داچی په زور او تشد دزور شول اوکه زور او تشد دت ته تسلیم شول؟

۲- دانگریزی استعمارنه دهند دنیمی وچی په ازادولو کی د فخر افغان او خدا یی خدمتگارو رول بریالی و او که ن اکام؟

دا پوښتنی نوی نه دی. پاچاخان خپله لیکي چی: «زموږ په ملک کی ځنی داسی کسان شته دی چی زموږ دبد خواهانو په لمسه داسی پرو پا گیندی کوی چی خدایی خدمتگارو څه وکړل؟ او دا هم وایی چی عدم تشد د څه وکړل؟ او زموږ دیر سا ده گان وروڼه دخود غرضه خلکو د دی خبرو نه متاثر کیږی. نو زه دوی ته وایم چی دخدایی خدمتگارو دوه مقصده وو، یو دملک ازادول او بل په پښتنو کی دقاملوی، ورورولی، مینی، محبت اتفاق او اجتماعی احساس پیدا کول.» [عبدالغفار خان..... ۷۸۵م] دا دواړه سختی او ستونځمنی چاری وی او په یوه سر نه تر سره کیږی. نو ځکه پاچاخان په ۱۹۲۱م کال کی د یو شمیر اصلاح او ازادی غوښتونکو شخصیتونو سره د«اصلاح الافا غنه» په نامه یو انجمن جوړ کړ. دانجمن موخه په پښتنو کی دغلطو رواجونو او تاو تریخوالی جرری ایستل، دقاملوی، ورورولی، مینی، محبت اود اجتماعی ژوندروحيی راژوندی کول و. پاچاخان او ملگرو یی پرله پسی دښارونو، کلیو او بانو دوری کولی، میتینگونه او جلسی یی جوړولی او خپل ولس ته یی ویناوی اورولی. دوی په واروار دټولی صوبی دوری وکړی، دخلکو سره یی له نږدی خبری اومرکی وکړی او دی هلو ځلو په زړه پوری نتیجی هم ورکړی. دملگرو شمیر یی ورځ په ورځ ډیریده، انجمن ځواکمن کیده او پیرنگی تری ایریده. پاچاخان یی ونیو او بندی یی کړ. «دری کاله بندی و، دبندنه تر خلاصیدو وروسته دانجمن اصلاح الافا غنه په انتظام دپښتونخوا په زرگونو خلکو د ده هر کلی وکړ او دخلکو له خوا ده ته د(فخر افغان) لقب ورکړ شو.» [عبداله بختانی: فخر امغان او افغانستان، بریښنا بیژ کتابتون ۲۱م] کله چی پاچاخان په ۱۹۲۸م کال کی دانجمن له خوا دپښتون اخبار خپور کړنو دپښتنو سره یی اړیکی نوره هم

د پاڼو شمیره: له 1 تر 5

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالی د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکی په خیر و لولی

پراخی شوی او پیغام یی افغانستان او حتی هغو پښتنو ته هم ورسید چی په استرلیا، اروپا او امریکا کی اوسیدل. سره له دی هم په پښتنو کی دتاو تریخوالی دورکولو او دانگریزی بشکیلاک نه دملک دازادولو له پاره یوه بل، به لوړه کچه منظم سازمان ته اړتیا ورځ په ورځ زیاتیدله. فخر افغان او ملگرو یی په دی تکی د ډیر غور، خبرو اترو او بحثونونه وروسته پریکړه وکړه چی دهغو رضاکارانو منظم سازمان جوړ کړی چی «دخپل قوم او دملک خدمت دخدای دپاره کوی، بل غرض به یی نه وی او رواج به پریږدی او هره ورځ به په خپل لاس دوه گینتی کار کوی.» [عبدل غفارخان. ۳۶۰ - ۳۶۱م] په ۱۹۳۰م کال کی درضاکارانو داساز مان چوراو (دخدایی خدمتکار) نوم یی ورکړ. «دا نوم دتولو خویش شو، دی نوم زموږ په زرونو کی یو قسم اطمینان پیدا کړو، موږ پښتانه خدا یی کار او خدمت هغه کار او خدمت ته وایو چی بی دکومی طمعی، غرض او اجرت نه دخدای دپاره کوو او خدای خو خدمت ته ضرورت نه لری، دخدای دملخوق خدمت دخدای خدمت دی.» [عبدالغفارخات..... ۳۵۸ - ۳۵۹م] هغه څوک چی له دی سازمان «سره یو ځای کیری باید له تشدد، انتقام، تربگنی او شخصی دښمنی نه دلاس اخیستلو او دڅښنی، زغم او ورورولی لوړه وکړی.» [اثر چند..... ۲۷۴م] پاچاخان او ملگری یی دسازمان دجوړولونه وروسته بیا دملک په دوره ووتل، کلی په کلی، ښار په ښار او بانده په بانده وگرځیدل، خلک یی دخدا یی خدمتکارو په مرام پوهول، هر چیری دتاده هرکلی سره مخامخ کیدل، ځوان رضاکاران ډلی ډلی دخدایی خدمتکارو په لیکو کی ودریدل او پاچاخان وایی چی: «د دری میاشتنو په اوږدو کی موږ څلوینست زره رضاکاران درلو دل.» [اثر چند..... ۵۸م] دسازمان دپرا خیدو سره دهغه داغیزناک تنظیم پوښتنه را پرته شوه. دی له پاره یی «دکلیو دکمیټو، چی جرکه به یی ورته ویل، یوه شبکه جوړه کړه، بیا دخو کلیو له پاره گډی کمیټی رامنځ ته شوی چی ټاپه کمیټه به یی ورته ویل، بیا دتحصل او ولسوالیو کمیټی رامنځ ته شوی، دتولو په سرکی به ولایتی جرگه یا دپښتنو غیر رسمی پارلمان و. دا جرگی ټولی انتخابی بنسټونه وو..... غفارخان پخپله دخدایی خدمتکارو.... عمومی قومندان نومووه، افسر به پخپل نوبت سره بیا دبیلابیلو چارو دپرمخ بیولو له پاره افسران ټاکل.... دوی دغور ځنگ مخکښان وو او دستورونه به یی ورکول. دوی دوریا او بی غرضه خدمت هوډکړی و او داریتیا په وخت کی یی دلوری سر بندنی هوډ درلود.» [اثر چند..... ۵۷م]

دخدای مخلوق ته په خدمت کی پاچاخان دخپل سازمان له پاره یو نمونه او په هره قریانی کی دهغه مخکښ و، څه چی به یی ساز مان ته ویل تر تولو دمخه یی په ځان عملی کول. دسازمان اوولس تر منځ اړیکی هم په همدی بنسټ جوړی شوی وی. دپاچاخان په عقیده یوازی هغه سازمان خپل ولس ته خدمت کولی شی او په هغه کی دخدمت کولو احساس راژوندی کولی شی چی دسیپلین ولری، منظم وی او په عمل کی خپلی کړنلاری ته ژمن وی. نوڅکه یی په اروار ټینگار کاوه چی: «هغه څوک چی زموږ سره دخدایی خدمتکار په توگه یو ځای کیری باید هوډورسره وی چی زه به هیڅکله دتشدد دنه کار وانه خلم، زه به هیڅکله بدل او انتقام وانه خلم، زه به هغه څوک بڅښم چی په ما یی زیاتی او تیری کړی وی، زه باید په کوم دسیسه، کورنی کینی او دښمنی کی برخه وانه خلم او زه باید دهر پښتون سره دیوه ورور او ملگری په توگه چلند وکړم.» [اثر چند..... ۲۱ - ۲۲م] داغوښتنی بنی چی دخدایی خدمتکارو خوځښت یوازی یوسپاسی سازمان نه و، دا په حقیقت کی یو سیاسی، ټولنیز، اخلاقی او روحانی گوند و چی دټولنیز ژوند په څه ناڅه تولو برخو کی دخدای مخلوق ته په خدمت لگیا و، نه یی له پردیو دمالی مرستی تمه کړی ده او نه یی تر لاسه کړی ده. دی سازمان دخپلو مبارزو په بهیر کی په پردی پیسه نه بلکی په خپله عقیده، په خپلو اخلاقو او خپل کرکتر د ډه لگوله نو څکه دخدای مخلوق ته دخدمت په روحیه او دښمنی او محبت په وسیله سمبال لوی او منظم لښکر تری جوړشو او په پښتنو کی د دښمنی، تاو تریخوالی، بی اتفاقی، دانتقام غوښتلو، تربگنی او دایمی شخړو په خلاف دمبارزی ډگر ته راووتل او په ډیرو پیچلو او سختو شرایطو کی نه تصور کیدونکو بریالیتوبونو ته ورسیدل. دهند دخپلواکی وټلی شخصیت او ددی هیواد لومړنی لومړی وزیر جواهر لال نهرو دخدا یی خدمتکارو په بریالیتوبونو کی دپاچاخان رول په گوته کړی اولیکی چی: «هغه دسرحد خلک دیوه شند حالت څخه راوباسل او ټوله فضا یی بدله کړه. هغه دخدایی خدمتکارو ستر فوځ رامنځ ته کړ او دارنگه وسله خوښوونکی نژادیی دازا دی له پاره په یوه زروره، دعدم تشدد په مبارزه ورسپخ کړ، دا یوه معجزه وه چی هغه وکړه. دعدم تشدد وسله یوه پیاوړی وسله ده، یوازی زورورتیا او جرات دا پر مخ بیولی شی.» [اثر چند..... ۲۴۲م] رښتیا ددی چی خان عبدالغفارخان په یوه داسی ولس کی دعدم تشدد جنده راپورته کړه چی ټوپک ورته دورور او زوی نه گران و، ژوند ورته ارزښت نه درلود او مرگ ته یی اهمیت نه ورکاوه، دهرکوچی تیری انتقام یی په وسله اخیست، دښمنی، تربگنی او انتقام یی دژوند دستورواو هرڅه یی چی تر لاسه کړی دی، په بی اتفاقی او خپلمنځی شخړو یی بیرته بایلی دی. د دغسی ولس څخه دتول هند په کچه دبیتاوه پاڅون ترټولو منظم، ثابت قدمه او زورور سر تیری جوړول که معجزه وگڼل شی نو مبالغه به نه وی. هندی لیکوال اثر چند د«پاچاخان او دزادی مبارزه» تر سر لیک لاندی کتاب کی لیکي چی: «خدا یی خدمتکار پخپله دنده کی ټینگ او با دسیپلینه خلک وو. چرته به چی سخته دنده وه دوی به ور لیرل کیدل او خپله دنده به یی په ښه توگه تر سره کوله، دوی به دولس سره ول او کوم ځای ته چی به تلل خوشالی به یی دځان سره را وړه.» [اثر چند..... ۱۳۸م] پاچاخان لیکي چی دکرچی په ښار کی دتول هند د کانگرس گوند جلسه جوړیدله، گاندی جی جواهر لال نهرو او سردار پټیل په خدایی خدمتکارو پسې راولیرل چی په غونډه کی برخه واخلی. دجلسی دانتظام او دهغی دامنیت په هکله ډیر تشویش موجود و. دا دنده دخدایی خدمتکارو ته وسپارل شوه. «د کانگرس او قوم په دوی دومره اعتبار پیدا شو چی دخپلو زنانه وو انتظام او حفاظت یی دخدایی خدمتکارو ته حواله کړ، بله داچی دا ډیرگران کار و، نه دا انتظام

پوليس كولى شواو نه دكانگرس رضاكارانو دا كولى شو، خو دى خدايى خدمتگاروداسى په بڼه طبقه سره وكړو چې د دوى دسيسيلين او انتظام ته دنيا حيرانه شوه او نور خلك خو پريږده دپليسو يو لوى افسر چې دلته دانتظام له پاره لگيدلى و، دخدايى خدمتگارو كمانبر عظمت خان ته يې توپى كوزه كړه او لاس يې وركړ او دده شكرپه يې ادا كړه، اوچې څه وخت به عظمت خان ښكاره شو نو دپوليس مقامى افسرانو به ورته سلامونه كول او دخدايى خدمتگارونه علاوه چې پوليس ته به يې څه قسم حكم وكړ، هغه به يې تعميل كولو. ددى هم په كانگرس او ټول هندوستان بڼه اثر وشو. [عبدالغفار خان، ۴۳۲ - ۴۳۳م] دلته دخدايى خدمتگارو سره نه ټو پك و نه سوټك او نه كومه بله وسله وه او نه خو وسله دبيناوه پاڅون لاراويا وسيله وه، دلته يوه نوى مفكوره وه دا دعدم تشدد فلسفه وه، دلورو ايډالونو يونظام او دسيسيلين و، وچت اخلاقي اعتبار اودخدای مخلوق دخدمت له پاره دبښتون ولس ترون و، دا په حقيقت كې په ځان دبښتون باورو او ښكاره يې كړه چې دهند په نيمه وچه كې دبيناوه پاڅون يو داسى نمونه دى چې كه مسلمان دى، كه هندو دى او كه پرنك، هر يو د ده په ننداره دى .

اثر چند دپاچاخان له خولى ليكي چې هغه عدم تشد د چې ده پرى باور درلود پراخ دى اودټولو په ژوند اغيزه كوي او دايمى ارزښت لري. «كه نه نو وژونكى شخړى به وى چې دسرحد خلكو دژوند يوه برخه وه. له كومه چې مور عدم تشد دراخل كړى دى ..... مور د دغو شخړو په پاى ته رسولو كې ډير بريالى شوى يو، عدم تشد دبښتنو جرات ډير كړى دى، ځنگه چې پښتانه پخوا له نورو نه په شدت ډير روږدى وو او دوى له نورو نه ډير دعدم تشد نه هم گټه اخيستلى شى. دعدم تشد د له لارى پرته به مور هيڅكله په رښتيني او موثره توگه له ځانه دفاع ونه كړو، له همدغه امله خدايى خدمتگار بايد هغسى واوسى چې نوم يې ورته ښايى - دخداى او دهغه دمخلوق خدمتگاران - خپل ژوند له لاسه وركوي، خو هيڅوك به دژوند څخه نه بى برخى كوي.» [اثر حند..... ۲۰۱م] هغه څوك چې د خپل ژوند په بيه بل ته ښيگڼه رسوى او هوډ يې كړى وى چې هيڅوك به دژوند څخه نه بى برخى كوي، دځان په شان دبل په فكر كې هم وى، په نه ماتيدونكى عزم او اراده دخداى مخلوق ته دخدمت په لاره ځي، تل بريالى وى او ناكامى نه پيژنى. دخدايى خدمتگارو غورځنگ د فخرافغان خان عبدالغفار خان په مشرى دى تاوه پاڅون اصول په داسى طريقه بلې كول چې هندوستان اوحتى پخپله گاندى جى په دى برخه كې پاچاخان دعدم تشد د دمخكښ شخصيت په توگه منى. دبيلگي په توگه په ۱۹۴۶ - ۱۹۴۷م كې دهند په ډيره ايالتونوكې تشد د په عدم تشد زور شوخو خدايى خدمتگار، په خپل ملك كې تشد ته اجازه ورنه كړه چې وينى تو يې كړى، دبښتنو په ټول ملك كې عدم تشد دحاكم و. اثر چند ليكي چې دى اخ او ډب» او حتى داسى پيښى په گجرات كې چې دگاندى پلرنى ايالت دى او هلته يې لومړنى تجربى هم تر سره كړى دى وښوده چې داسمه ده چې ووايو، دعدم تشد ديوه فعال كاگر په توگه عبدالغفار خان پخپله له مهاتما گاندى نه ډير بريالى و.» [اثر چند..... ۲۷۵م] پاچاخان په يوه ناسته كې گاندى جى ته وويل چې تاسى خو دبيري مودى راهسى هندوانو ته دعدم تشد د درس وركړى دى او د دى كار له پاره ډير ماهران او وسايل هم درسره شته دى، «خو ته وگوره چې د ۱۹۴۲م كال په جنگ كې په هندوستان كې څومره تشد دوشووليكې په صوبه سرحدكې باوجود دانگريزانو دډير ظلم او اشتغال پښتنو تشد د ونه كړ. حالانكه دهندوانو سره دتشد هغومره سامان نشته څومره چې دبښتنو سره دى. د دى په خواب كې گاندى جى ووى عدم تشد د ديزدل سړى كار نه دى، داد يوه بها در سړى كار دى، پښتانه دهندوستانيانو نه زيات بهادران دى، دغه وجه ده چې هغوى تشد د ونه كړ.» [عبدالغفار خان..... ۷۲۴م] مهاتما گاندى دهند دوى وچې دخپلواكي په مبارزه كې دخدايى خدمتگارو درول په ارزښت او اهميت بڼه خبرو او دهغوى يې ډير درناوى كاوه. خو كله چې په ۱۹۳۸م كال كې دبښتنو ملك ته په دوره لارو هلته يې ددى سازمان نظم، دسيسيلين، برياوې او په دى ساز مان كې د عدم تشد د بى پايه اينرژى وليدله نو ويې ويل چې: «زما دعا ده چې پښتانه دى نه يوازي هندوستان له ازادى وگټي بلكې ددى ازادى په برکت ټولى دنيا ته دعدم تشد د دا زرين اصول ور معرفى كړى.» [عبدالغفار خان..... ۶۵۴م] پاچاخان دهند دبهار په ايالت كې دمسلمانانو او هندوانو ترمنځ كركي او جگړوته دشارى په ترڅ كې ليكلي دى چې دسرحدى صوبى د مسلم ليك رضاكاران بهار ته د دى له پاره لارل چې وژلو او وينى تويولو ته نوره لمن هم وهى، «او كله چې له هغه ځايه بير ته راتلل نوډير هيوكى يې له ځان سره راوړل او په سرحد كې يې كلى په كلى وگرځول او زمور په خلاف يې لويه پراپيگنده وكړه او مطلب يې دا وچې په سرحد كې هم دهندو او مسلمان او سك په منځ كې دنفاق او فساد اور بل كړى. ولى فساد يې ونه كړاى شو او پخپل مطلب كې كامياب نه شول، ولى چې دلته دخدايى خدمتگارو دتحريك په برکت دفساد او دښمنى جررى ايستل شوى وى.» [عبدالغفار خان. ۷۷۴ - ۷۷۵م] دبښتنو په ملك ك دبيناوه پاڅون برياوې، دخدايى خدمتگارو نفوذ، گرانښت او ځواك ايالتى اسمبلې ته په ټول ټاكنو كې هم ښكاره شو. انگريزانو په ټاكنو كې دخدايى خدمتگارو په زيان بى رحمه او بى شرمه لاس وهنى كولى. دنورو لاس وهنو ترڅنگ يې په ټاكنيزو مبارزو كې دپاچاخان دگډون مخه هم ونيوله. په ۱۹۳۶م كال داگست په مياشت كې دپاچاخان دبند موده پوره شوه او له بنده ازاد شو، خو د دى له پاره چې په ټاكنيزو مبارزو كې برخه وانه ځلى پنجاب اوسرحد صوبى ته يې په تگ بنديز ولگول شو. سره له دى هم «خدايى خدمتگاروپه څلوبښتنو كې نولس سيټونه وگټل.» [عبدالغفار خان. ۶۰۲م] د ۱۹۴۶م كال په ټول ټاكنو كې دانگريزانو او مسلم ليك تر منځ يوالى نور هم ټينگ شوى و، اوپه پاره يې دخدايى خدمتگارو په ضد مبارزه كوله، دهندوستان له بيلا بيلو برخو يې خپل وتلى بريځى، پيران، مياگان، دكالبجونو شاگردان، جوني او هلكان راټول كړل او دانگريزي ښځو(انگريزانو به ښځى دبښتنو خانانو كورونو ته ورليزلى او له هغوى به يې غوښتل چې په ټول ټاكنو دخپل نفوذنه

دخدایی خدمتکارو په ضد کار واخلی. (سره یی یوځای دخدا یی خدمتکار په ضد دتبلیغ لویه ماشنری جوړه کړه. دوی بیا هم خپلی موخی ته ونه رسیدل. خدایی خدمتکارو دپښتنو سیاسي شعور لوړ کړی و او ولس یی دخدای او دحق په لار پوهولی و، دانگریزانو او مسلمین لیک په گډه دسیسو پوهیدل او د دواړو ترمنځ په شریک اسلام نه غولیدل. نوځکه» مسلمین لیک په دی الیکشن کی شکست وخور او خدایی خدمتکار په لوی اکثریت سره کامیاب شول، پنځوسو کی یو دیرش خدایی خدمتکار وو، دوه سیتونه جمعت العلماء هند وگڼل، پاتې او ولس سیتونه مسلمین لیک وگڼل. [عبدالغفار خان..... ۷۳۳م] په پښتنو کی دبیټاوه پاڅون پلی کول او دتاو تریخوالی جرړی ایستل دخدایی خدمتکارو یوه موخه وه. ومو لیدل چی د عدم تشدد په عملی ډگر کی پښتانه تر هندوانو او فخر افغان تر مهاتما گاندی لویو بریالیتوبونو ته رسیدلی وو او هغه هم تردی چی دتول هند په کچه د عدم تشدد د دمخکینانوپه توگه پیژندل شوی وو. بله موخه یی دهند دتولو هیواد پالو ازادی غوښتونکو سره اوږه په اوږه دخپل ملک او ټول هندستان نه دانگریزی بشکیلاکگرو ایستل و. پاچا خان او خدایی خدمتکارو بیټاوه پاڅون نه یوازی خپل ولس له خان سره ملگری کړی او دپښتنو په ملک کی یی په برتانوی استعمارچیانو ژوند تریخ کړی و بلکی دآل ایندیا کانگری او دهندوستان په ټول ولس کی یی هم دا اعتبار، گرانېست او درناوی وچت مقام تر لاسه کړی و. اثر چند کاری چی جواهر لال نهرو د پښتنو ټاټوبی ته دخپل سفر په خاطر وکی لیکي چی ما دا «زورور خلک ولیدل او د دوی په مردانه لیوانتیا اودسیپلین اوبی ریا او ساده طبیعت می زړه بابلود. د هند ازادی له دوی څخه ډیر غښتلی عسکر او د دوی څخه زورور دفاع کوونکی نه لری او د دوی په شان ملگری درلو دل یو خوښی بختونکی امتیاز او نادره لذت دی.» [اثر چند..... ۲۳۵م] دانگریزی بشکیلاک په خلاف د هند دنیمی وچی دولسونو دمبارزی په جبهه کی چی خدایی خدمتکارو د فخر افغان په مشری کوم تدبیر، زغم، جرات او صداقت له ځانه بودلی و، دهند ولس او دآل ایندیا کانگریس یی په دی پوه کړی و چی دپښتون کام په دی جبهه کی دمخکین رول لوبوی او لوبولی شی، نو ځکه دآل ایندیا دکانگریس کمیټی د ۱۹۳۴م کال د پریکړه وکړه چی خان عبدالغفار خان دی د کانگریس مشری ته اوږه ورکړی. خو پاچا خان دا پریکړه ونه ومنله او ویی ویل چی: «زه یو سپاهی خدایی خدمتکاریم، زه صدارت نه کوم، خدمت کوم.» [عبدالغفار خان..... ۵۸۸م] اثر چند کاری چی: «دا یو څرگند حقیقت دی چی له بشکیلاک نه دهند په ازادی کی دخان عبدالغفار خان اوداکثر خان په مشری خدایی خدمتکارانو یاسر خپوشانو دپام وړ برخه واخیستله، د دغو رهبرانو لوړ شخصیت، سرښندنه او هیوادپالنه نه یوازی په ټول هند کی بلکی دنړی په نورو برخو کی هم دستاینی وړ دی. دوی تر ډیری سختی پارونی لاندی دسوله ایز اقدام فوقالعاده بیلگه وړاندی کړه چی دهند په نورو برخو کی له هغه څخه تقلید اسان کار نه دی.» [اثر چند..... ۱۲۴م]

پاچا خان لیکي چی مور ددی له پاره دکانگریس سره یو ځای شوو چی په گډه دیوه متحد ځواک په توگه دخپلو مبارزو اغیزی وچتی کړو او په گډه پرنکیان له خپلی خاوری نه وباسو، په رښتیا چی په دی مبارزه کی خدایی خدمتکارو دکانگریس متی ځواکمنی کړی ځکه چی: «کانگریس خو دپیرنکیانو سره د شپیتو کالو راسی دازادی اخیستلو له پاره په جد وجهد لگیا و خوانگریزانو ورته پوره ازادی څه چی نیمگری ازادی هم نه ورکوله، مگر کله چی پښتانه ورسره په دغه جنگ کی ملگری شول او پښتنو په کیسه خوانی، ټکر، اتمانزو، کوهاب، هاتی خیلو او میرویس کی قربانی ورکړی او دغه شان زموږ قبا بیلی علاقی غیرتی پښتنو دی پښتنو سره دهندوستان دازدی په لاره کی غزاگان وکړی، دانگریزانو توپونو او ټینکونو ته یی خپلی سینی ډال کړی او د دوی مخی ته لکه دغرو ودیدل نوانگریزانو هله دهندوستان ازا دی ته غاړه کښینودله، مور خو دکانگریس سره په دی وعده دازدی په جنگ کی ملگری شوی وو، چی وطن به په گډه ازادوو او دپردی غلامی نه به ځان خلاصوو، مگر چی وخت راغی نو بیا مور سره دشوو وعدو هیڅ خیال ونه ساتلی شو، زموږ نه زموږ دمستقبل په هکله هیڅ پوښتنه ونه شوه، بلکی دپاکستان او هندوستان سره دیو ځای کیدو ریفرنډم راباندی په زورا وتپلی شو او زموږ په سر دغه لویه سودا وشوه، قربانی مور ورکړی، وینی زموږ ټوبی شوی، مالونه، جايدادونه زموږ تباہ شول او گټه یی نوروته ورسیده،..... مور ته به پیرنکیانو ویل چی دکاگریس ملگریټیا پریردی نو مور چی به هندوستان له څه ورکوو دهغه نه زیات به تاسو له در کړو، لیکن مور کانگریس پری نه بنود خو دوی مور پریښودو، دډیر افسوس خیره خو داده چی مور دوی سره څه وکړل او دوی راسره څه وکړل.» [عبدالغفار خان..... ۷۸۳ - ۷۸۴م]

رښتیا دادی چی خدایی خدمتکار دخپلی مبارزی په ټول بهیر کی له یوی خوادعدم تشدد په اصولو ټینگ ودریدل او هغه یی په بری سره عملی کړل او له بلی خوا یی په هغو ژمنو هم وفا وکړه چی چی د دوی او دکانگریس تر منځ شوی وی خو کانگریس په خپل وار نه عدم تشدد ته ژمن پاتی شو او نه په هغو ژمنو ودریده چی دخدایی خدمتکارو سره یی کړی وی او په پټه یی دانگریزانو او مسلمین لیک سره دپښتنو دحقوقو په سر سوداگری وکړه. دری وارو په گډه ومنله چی په هند کی به په مذهبی بنسټ دپاکستان په نامه نوی دولت جوړیږی او دپښتنو په ملک کی به په دی ټکی ریفرنډم کیږی چی دهندوستان او که دپاکستان سره یوځای کیږی. دا دپښتنو به ضد یوه دسیسه وه چی کانگریس د دی نورو سره پکی شریک شو. پښتنو خو خپلواکی گټلی وه، د دوی په قربانیو انگریزا له ملکه مخ په وتو وو، خو دی پټو دسیسو دا ځل دغلامانو غلامان کړل. انگریزان له ملکه ورک شول خو خپل تالی څټی پنجابیانی یی په پښتنو باداران کړل. دانسانیت او دپښتون دخودارادیت په لار کی مبارزه نوره هم بیچلی، ستونځمنه او سخته شوه، خو د فخر افغان ایمان، اراده او عقیددی ته یی زیان ونه شو رسولی، له یوی خوا یی دتول بشریت او دخپل ولس دحقوقو نه د دفاع له پاره مبارزی ته دژوند تر وروستی سلگی پوری دوام ورکړ، دپنجابی جنرالانو زندانونه او کړاوونه یی وزغمل خو

دېښتون په حق باندې هيڅ ډول معا ملي ته حاضر نه شواوله بلي خوا يې په عدم تشد دكي دبشريت اود خپل کام بقالیده،نو ځکه يې په دی زرین اصل کلکه عقیده درلوده او هغه يې دژوند تر پایه پوری له ځان سره وساته په دی توگه دپاچاخان په هکله دمهاتما گاندی دا خبره رښتیا وختله چی: «زه هره ورځ دهغه د لا ژور روحانی طبیعت مشاهده کوم، هغه له رښتني موضع سره نغښتی، زغم، ایمان او عدم تشد د نظر لری، بی شمیره پښتانه به هغه دخپل بی تاجه پاچا په توگه په خپلو زړونو کی دفن کړی. د داسی یوه شخص له پاره ما تی نشته، هغه به دکومی سرښندنی او کړ او نه په شا نه شی او تر وروستی سلگی پوری به دپښتنو په خدمت کی مرشی، هغه یوازی دهمدی له پاره ژوند کوی، هغه دریاضت یو سری دی، دتتویر سری دی، له ټولو سره مینه لری، له هیچا سره کینه نه لری.» [اثر چند.. ۱۳م] هو، دفخرافغان خان عبدالغفار خان ژوند دخدای مخلوق اوخپل ولس ته دخدمت ژوندو، دا ژوند دویار او دعزت ژوند و، دا داسی یو ژوندو چی بهیر یی دانسانیت اوخپل ملت په خدمت کی دخان فنا کول ژوند زده کول، دخان سوخل دجهان رناکول، دانسانیت لوړمعراج ته رسیدل او تل پاتی کیدل و، دا ژوند یو عملی تمثیل حمزه د دی غزل وچی:

د خپل قوم په محبت کی ځان فنا کړه ژوندون زده کړه لیلا ستا ته د هغی یی خو ایثار د مجنون زده کړه

دمجنون ژوند په بیابان و، دفخرافغان ژوند په زندان و، دمجنون محبوبه لیلا وه، دفخرافغان عشق انسانیت و، افغانیت و، پښتون او پښتونخوا وه. دغه خان فخر افغان و، دا زموره پاچاخان و، خو دازه په دی کرښو چی لگیایم یو بی نومه، بی روزگاره اریوژی یم، شل شوبت ناست یم نه می نوم شته او نه می وس، خو دا کوتی چی خوځیری، داسترگی چی غریزی او داژبه چی غریزی، بابا! ستا په همت پایی او دا ستا ایثار چی ستایی همدغه ویاړ می بس.

پای